

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.540 van 24 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 december 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 25 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers komen België binnen en verklaren zich vluchteling op 1 maart 1999 onder de namen Isa OSMANI en Nazmije OSMANI. Verzoekers krijgen het bijzonder statuut van tijdelijke bescherming voor de Kosovaren.

Op 29 januari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf. Op dezelfde dag wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 14 februari 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 170.808 van 4 mei 2007 wordt dit beroep verworpen.

Op 29 januari 2000 dienen verzoekers een aanvraag in tot regularisatie op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de regularisatiewet).

Na zitting van 21 augustus 2001 van de kamer van de Commissie voor regularisatie, neemt deze een gunstig advies in het dossier van verzoekers.

Op 22 januari 2002 neemt de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de regularisatieaanvraag van verzoekers. Bij arrest van de Raad van State nr. 149.860 van 5 oktober 2005 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 14 juli 2003 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 20 januari 2006 dienen zij bijkomende stukken in.

Op 18 juli 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 8 oktober 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 december 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 16 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9bis van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard.

Op 7 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op basis van artikel 9ter onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, § 1, eerste lid), m.n. : Betrokkenen leggen Joegoslavische paspoorten

voor afkomstig uit de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië. De vroegere politieke situatie wijkt te sterk af van de huidige politieke situatie. De vraagstelling naar de correcte nationaliteit van betrokkenen is van essentieel belang in het kader van de aanvragen op basis van artikel 9ter, aangezien bij de beoordeling dient te worden onderzocht of de medische aandoening behandelbaar is in het land van nationaliteit. Het is derhalve aan betrokkenen om het bewijs aan te brengen van zijn huidige nationaliteit; Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht
Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meerbepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er wel een motivering wordt gegeven doch dat deze zeker niet correct is en dus afdoende om een negatieve beslissing te rechtvaardigen.

Dat louter door zich te steunen op art. 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt besloten tot de weigering van verzoekers' aanvraag.

Verzoekers zijn afkomstig van Vucitern (Kosovo). Zodoende was de nationaliteit wel gekend.

Verzoekers brengen hun vertaalde identiteitskaarten bij (zie bijlage). Uit deze documenten blijkt dan ook duidelijk de identiteit van verzoekers.

Dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt te wensen overlaat.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing formeel is gemotiveerd. Verwerende partij verwijst naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar artikel 7,§ 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers voldeden niet aan deze voorwaarden en toonden ook niet op dienstige wijze aan in de onmogelijkheid te zijn om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verwerven. Uit de voorgelegde paspoorten van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië kan niet worden afgeleid tot welk land verzoekers behoren in de huidige politieke situatie. Deze informatie is nochtans essentieel om te beoordelen of de medische aandoening behandelbaar is in het land van nationaliteit. Het is aan verzoekers om actuele paspoorten voor te leggen, of in ieder geval om te motiveren waarom zij de gevraagde documenten niet konden voorleggen. Het feit dat de nodige inspanningen niet werden geleverd en dat geen actueel nationaal paspoort werd aangevraagd, kan de beslissende overheid niet ten kwade worden geduid. Het is aan verzoekers om hun huidige nationaliteit aan te tonen.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van volgende documenten en inlichtingen: een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing aanvechten, zodat verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land

van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

"§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)"

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat indien de aanvrager niet beschikt over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteitsdocumenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument, dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aanvraag van verzoekers niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart of van een motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde.

Verzoekers voeren aan dat hun nationaliteit vaststaat omdat zij afkomstig zijn uit Vucitern (Kosovo) en dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt te wensen overlaat.

Verzoekers hadden bij hun aanvraag een kopie gevoegd van hun identiteitskaarten, uitgereikt op 26 februari 1990 en 20 juli 1994 en een document van de UNMIK van 13 juli 2003.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: "*Betrokkenen leggen Joegoslavische paspoorten voor afkomstig uit de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië. De vroegere politieke situatie wijkt te sterk af van de huidige politieke situatie. De vraagstelling naar de correcte nationaliteit van betrokkenen is van essentieel belang in het kader van de aanvragen op basis van artikel 9ter, aangezien bij de beoordeling dient te worden onderzocht of de medische aandoening behandelbaar is in het land van nationaliteit. Het is derhalve aan betrokkenen om het bewijs aan te brengen van zijn huidige nationaliteit; Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.*"

Verzoekers uiten kritiek op het motief dat hun nationaliteit niet kon worden vastgesteld. Gelet op de omstandigheid dat verzoekers identiteitskaarten voorlegden die dateren van 1990 en 1994, uitgereikt door de toenmalige Socialistische Federale Republiek Joegoslavië en uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekers in het kader van hun aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stappen hebben ondernomen om nieuwe identiteitsdocumenten te verkrijgen, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister heeft geoordeeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van de volgende documenten en inlichtingen: een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde, en dat verzoekers geen bewijs bijbrengen van hun huidige nationaliteit.

De omstandigheid dat verzoekers bij het verzoekschrift een vertaling voegen van hun reeds ingediende identiteitskaarten doet hieraan geen afbreuk, evenmin als de documenten van de Verenigde Naties uitgereikt op 10 juni 2008 en 27 november 2008. Het laatste document dateert van na de bestreden beslissing zodat verwerende partij er onmogelijk rekening mee kon houden, en de andere documenten werden niet voorgelegd aan verwerende partij, zodat zij er evenmin rekening mee kon houden. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van volgende documenten en inlichtingen: een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet.

Uit de hierboven weergegeven bespreking en uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding. Verzoekers voeren aan dat de overheid hen direct en persoonlijk inlichtingen had moeten vragen. Verzoekers lijken de hoorplicht aan te voeren in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om hun standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun standpunt hebben kunnen uiteenzetten in hun aanvraag om machtiging tot verblijf en de mogelijkheid hebben gekregen om hun aanvraag met bewijsstukken te staven. Verzoekers maken in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding.

Verzoekers maken dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partijen hebben geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

